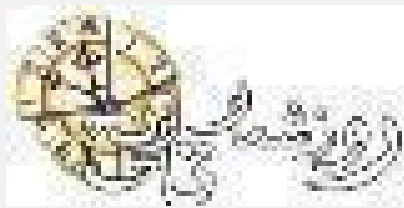

یکشنبه 12 دی 1395 - 2 ربیع الثانی 1437 - 1 ژانویه 2017

آیت الله ملامحمدباقر فشارکی در حدود سال 1207 ش (1244ق) در اصفهان به دنیا آمد.

حلت عالم، نان، آیت الله "ملاحمد باق فشارک"، (1275 ش.)

آیت الله ملامحمدباقر فشارکی در حدود سال 1207 ش (1244ق) در اصفهان به دنیا آمد. وی پس از طی دروس حوزوی، به مدارج بالایی علمی دست یافت و به وعظ و ارشاد و تدریس و تالیف همت گماشت. شهرت آیت الله فشارکی به غیر از مراتب علمی، از دو جنبه بوده است: اول به وسیله منبر و ارشاد مردم با بیانات جذاب و رسا که آداب زندگی و اخلاق را مطرح می کرد. دوم احیا و شب زنده داری شب های جمعه و خواندن دعای کمیل در مسجد مصلاي تخت فولاد اصفهان به هنگام سحر می باشد به طوری که این سنت پس از سال ها از درگذشت او، توسط دیگران ادامه یافت. همچنین وی دارای محفل درسی پر رونقی بوده که شاگردان وی را بالغ بر یکصد نفر ذکر کرده اند. از این عالم ربانی کتب متعددی بر جای مانده که آداب الشریعه، ذخیره المعاد و حاشیه بر شرح لمعه از آن جمله است. ملامحمدباقر فشارکی سرانجام در دوازدهم دی ماه 1275 ش برابر با بیست و ششم رجب 1314 ق در 68 سالگی بدرود حیات گفت و در اصفهان به خاک سپرده شد.

دگذشت آیت الله محتب، تمان، از ماحه عظام تقلید (1391 ش.)

آیت الله مجتبی تهرانی در سال ۱۳۱۶ ه. ش در خانواده ای از اهل علم، معرفت و شهادت در تهران به دنیا آمد. پدر ایشان مرحوم آیت الله میرزا عبدالعلی تهرانی، از شاگردان مرحوم حاج شیخ عبدالکریم حائری یزدی، فقیهی مجاهد و عارفی سترگ بود که در زمان تاریک حکومت پهلوی اول، با همراهی و رفاقت مرحوم آیت الله شاه آبادی بزرگ، به اقامه جماعت در مسجد جامع بازار تهران مشغول بود و در امر تربیت نفوس مستعد و راهنمایی سالکان الی الله تعالی اهتمام ویژه داشت. وی طبق رسم تمامی خاندان های علم و معرفت، تحصیل در علوم دینی و اشتغال به علوم حوزوی را از دوران کودکی آغاز نمود و در امر تحصیل علوم، جدیت فوق العاده ای داشت. ایشان با هدایت و ارشاد والد بزرگوار خود، برای مدت چهار سال به مشهد مقدس مهاجرت کرد و در سایه الطاف حضرت علی بن موسی الرضا (ع) مشغول به گذراندن سطح گردید و از محضر اساتید برجسته ای چون ادیب نیشابوری بهره برد. سپس به قم مهاجرت کرد تا در حوزه نوپای آن دیار، که به تازگی تمامی اهل علم جهان تشیع را به سوی خود جذب می کرد، حضور یابد و سطوح عالی دروس حوزوی را نیز به اتمام برساند. این عالم وارسته با جدیت و پشتکار بسیار، دروس سطح را به سرعت تمام کرد و در سنین نوجوانی به محضر علمی بزرگانی چون امام خمینی، مرحوم آیت الله العظمی بروجردی، آیت الله العظمی گلپایگانی و مرحوم علامه طباطبایی راه یافت. در جدیت و پشتکار معظم له همین نکته کافی است که به فرموده خودشان، در زمانی که مشغول به دروس سطح بودند، دو مرتبه تمام وسائل الشیعه را مطالعه کردند تا برای شرکت در درس خارج آماده شوند. ایشان با نبوغ و پشتکاری که از خود نشان دادند، در جوانی به درجه رفیع اجتهاد رسیده و به زودی توانستند از نزدیکان و خصیصین حضرت امام قرار گیرند. مقبولیت علمی ایشان نزد استاد خویش، به اندازه ای بود که حضرت امام به طلبه خوش فکر و جوان خود اجازه داد تا تقریرات و نوشته جات درس بیعشان را جمع آوری کرده و به صورت یک اثر مستقل منتشر نماید. ایشان در همین ایام، کتاب مکاسب محرمة حضرت امام، همچنین دوجلد رسائل اصولی ایشان را تنظیم و منتشر کردند. با آنکه هنوز مدت زیادی از استفاضه این طلبه فاضل و جوان از محضر زعیم عالم تشیع، حضرت آیت الله العظمی بروجردی نگذشته بود، این مرجع کم نظیر رحلت کرد و بار هدایت امت را به دوش خلف صالح خویش چون حضرت امام خمینی (ره) نهاد. حال که امر خطیر مرجعیت متوجه حضرت امام شده بود، ایشان شاگرد فاضل خود، یعنی حاج آقا مجتبی تهرانی را مأمور به جمع آوری فتاوا و تنظیم اولین نسخه از رساله عملیه و مناسک حج خویش گردانید که در همان ایام به چاپ رسید و در دسترس مقلدان قرار گرفت. حضرت استاد برای انجام این امر مهم، ضمن بهره گیری از دست نوشته های متعدد استاد خویش، با ایشان هم بحث شد و رساله ای دقیق و علمی آماده کرد که بعدها جزو دقیق ترین رساله های منسوب به امام خمینی مطرح گردید. همه این امور در زمانی اتفاق افتاد که هنوز کمتر از بیست و پنج سال از عمر شریف حضرت استاد می گذشت. ایشان علاوه بر یادگیری فقه و اصول در محضر استاد بی بدیل خود، چندین سال نیز از مشرب اخلاقی و عرفانی آن عارف کامل و عالم ربانی سیراب گردید و با دیدگاه های اجتماعی و سیاسی امام امت به خوبی آشنا شد. این استزائه از خورشید حیات بخش امام و دیگر اولیای الهی ادامه داشت تا آنکه جرقه های بیداری اسلامی ملت ایران زده شد و امام خمینی از کشور تبعید گردید. بعد از این واقعه دردناک، حضرت آیت الله تهرانی نیز سه سال بعد، به نجف رفت تا هم سیر معنوی خود را در سایه فیوضات امیرالمؤمنین (ع) و دیگر ائمه هدی تکمیل نماید و هم از تربیت استاد خویش بی بهره نماند. اما این معیت زیاد طول نکشید و حضرت امام به ایشان امر کردند که به ایران برگشته و در تهران حضور داشته باشند. لذا ایشان در سال ۱۳۴۹ به زادگاه خود بازگشت و به کارهای مهم و بر زمین مانده مشغول گردید. حضرت استاد از زمان بازگشت به تهران، تا پیروزی انقلاب شکوهمند امامت و ولایت در ایران، ضمن اقامه جماعت در مسجد جامع بازار، تدریس سطوح عالی خود را در مدارس علمیه تهران آغاز کردند و تربیت و هدایت جوانان انقلابی را به دست گرفتند. از جلسات بسیار محرمانه با برخی انقلابیون فعال گرفته تا جلسات عمومی اخلاق که در برخی مقاطع زمانی به دلیل ممانعت حکومت جور، تعطیل می شد، همچنین حضور در بازار تهران و هدایت

و رهبری مردم کوچه و بازار، از اهمّ فعالیت‌های معظم‌له پیش از انقلاب بود. حضور عادّی آیت الله تهرانی در تهران و فعالیت‌های مخفی ایشان در راهنمایی و رهبری مجاهدان انقلابی، آن‌قدر مفید و مؤثر بود هنوز هم برکات آن در میان اهالی تهران، باقی و جاری است، که بعد از مدّت‌ها سرّ تأکیدهای حضرت امام مبنی بر مراجعت ایشان به تهران را روشن ساخت. عنایت ویژه حضرت امام به تهران موجب گردید که حضرت استاد، تا امروز در عاصمة جهان تشیّع بماند و نعمتی بی‌بدیل برای اهل این دیار باشد. بعد از پیروزی انقلاب اسلامی و با آغاز ولایت و زعامت حضرت روح‌الله، همچنین با توجّه به سوابق درخشان و مراودات حضرت استاد با امام امت، انتظار می‌رفت که ایشان یکی از مسؤولین نظام اسلامی شده و گوشه‌ای از بار این انقلاب را به دوش بکشند. اما بنا به فرموده خودشان، ایشان با دعا به درگاه خدای متعال و توسّل به حضرات معصومین، خود را از قبول مسؤولیت‌های آشکار کنار کشیدند و با حضور در صحنه نیروسازی برای انقلاب، همچنان به‌صورت گمنام و مؤثر به تربیت نیروهای جوان و کارآمد برای انقلاب اسلامی پرداختند. لذا جلسات درس خارج ایشان مملوّ از طلاب سطوح عالی بود که برای انجام وظیفه به تهران آمده بودند و از فضای علمی قم فاصله داشتند. این جلسات آن‌قدر مفید و کم‌نظیر بود که بسیاری از فضلا را به خود جذب کرد و حسرت دوری از فضای علمی قم را به رضایت و شکرگزاری شرکت در این جلسات علمی تبدیل نمود. از طرفی دیگر، جلسات عمومی اخلاق و معارف اسلامی که قبل از انقلاب نیز برپا بود و از سال ۱۳۵۶ به‌طور منظم و هفتگی دائر می‌گردید، مأمن بی‌نظیری برای بسیجیان مخلص حضرت روح‌الله و سکوی پرشی برای دلدادگان و حیات‌یافتگان انقلاب اسلامی بود که تازه از زیر یوق جهالت ستم‌شاهی‌های یافته و به نور حکومت الهی منور گشته بودند و بی‌صبرانه و مشتاقانه به دنبال معارف عمیق اسلام بودند.

شهادت امام باقر (ع) به روایتی (۱۱۴ق) حضرت امام محمد باقر (ع) ۱۹ سال و ده ماه پس از شهادت پدر بزرگوارش حضرت امام زین العابدین (ع) زندگی کرد و در تمام این مدت به انجام دادن وظایف خطیر امامت، نشر و تبلیغ فرهنگ اسلامی، تعلیم شاگردان، رهبری اصحاب و مردم، اجرا کردن سنتهای جد بزرگوارش در میان خلق، متوجه کردن دستگاه غاصب حکومت به خط صحیح رهبری و راه نمودن به مردم در جهت شناخت رهبر واقعی و امام معصوم، که تنها خلیفه راستین خدا و رسول (ص) در زمین است، پرداخت و لحظهای از این وظیفه غفلت نفرمود. سرانجام در سال ۱۱۴ هجری در سن ۵۷ سالگی در مدینه به وسیله هشام مسموم شد و چشم از جهان فروبست. پیکر مقدسش را در قبرستان بقیع - کنار پدر بزرگوارش - به خاک سپردند.

آغاز سال میلادی سال نو روزی است که آغاز یک سال گاه‌شماری جدید را رقم می‌زنند، و در آن سال‌شمار یک تقویم مشخص افزایش داده میشود. در بسیاری از فرهنگ‌ها، این رویداد را به مناسبت پایان سال قدیم و شروع سال جدید جشن می‌گیرند. امروز در استفاده جهانی، سال جدید از گاه‌شماری میلادی در ۱ ژانویه اتفاق می‌افتد که عادّتی از گاه‌شماری رومی می‌باشد. در کشورهایی که از گاه‌شمار (تقویم) میلادی استفاده میکنند، سال نو معمولا در اول ژانویه برگزار میگردد. راسته ماه‌ها در گاه‌شمار رومی، از زمان پادشاه نوما پومپیلیوس در حدود ۷۰۰ پیش از میلاد، از ژانویه تا دسامبر می‌باشد. در حال حاضر، جشن گرفتن سال نو یکی از بزرگترین رویدادهای جهانی می‌باشد. در شب ۳۱ دسامبر هر سال، آخرین روز یک سال میلادی و روز قبل از روز سال نو در بسیاری از کشورهای جهان، عموماً قاره‌های اروپا، آمریکا، استرالیا و بخش‌هایی از آسیا و آفریقا مراسم سال نو برگزار میشود. در فرهنگ جدید غرب این روز با گردهمایی‌هایی در مجالس و مهمانی‌ها برگزار میشود که انتقال سال را ساعت ۱۲:۰۰ شب جشن می‌گیرند. بسیاری از فرهنگ‌ها در این شب از آتش‌بازی و دیگر روش‌های پرصدا برای جشن گرفتن استفاده می‌کنند. شب سال نو به صورت جهانی مطابق با تولد مسیح یا عرف‌نامه پس از میلاد (به انگلیسی: Anno Domini) در کشورهای مسیحی و حتی غیر مسیحی در ۳۱ دسامبر برپا میشود. شب سال نو همچنین به عنوان هفتمین روز کریسمس در مسیحیت غربی شناخته میشود. نمونه‌هایی از آتش‌بازیهای شب سال نو را میتوان با شهرهای سیدنی، ولپریسو، لندن و نیویورک مثال زد. سیدنی، ۸۰،۰۰۰ آتش‌بازی را در نیمه‌شب برگزار کرد و بیش از یک‌ونیم میلیون شرکت‌کننده داشت. همچنین این رویداد بزرگترین رویداد دیده شده در سال ۲۰۰۹ از تلویزیون بود. در ولپریسو شیلی بیش از دو میلیون تماشاچی، نظاره‌گر بزرگترین آتش‌بازی بودند که در مکانی بزرگتر از ۲۱ کیلومتر از آتش‌بازی در بندر تجارّتی شهر در ۲۵ دقیقه از شادی و سرور برگزار شد. لندن زمانی که ساعت بیگ بن نیمه‌شب را در شب سال نو اعلام میکند، در اطراف چشم لندن با آتش‌بازی بسیاری بزرگی همراه می‌باشد. در نیویورک در کنار میدان تایمز جشن روی یک توپ کریستالی بزرگ متمرکز میشود که یک دقیقه تا شروع سال جدید را ثانیه‌شماری میکند.